

T.B.M.M.
BARİŞ ve DEMOKRASİ PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Sayı: 969
Tarih: 27 Ocak 2010

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Silikoz Hastalığına Yakalanan Vatandaşların Sosyal Güvenlikleri Hakkında Kanun Teklifim gerekçesi ile birlikte ekte sunulmuştur

Gereğini arz ederim.

Sevahir BAYINDIR
Şırnak Milletvekili

T.B.M.M. BAŞKANLIĞI				
Peki Komisyon	Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler			
Esas Komisyon	Plan ve Bütçe			
Tarih:	06 Temmuz 2010	F. No:	2/730	
Md.Y.	Müdür	D.Bsk.	G.Sek.Y.	Gen.Sek.
EE	H6	MD	SA	AK
BAŞKAN	BAŞKAN			

GEREKÇE

Kot taşlama; kotların beyazlatılması, eskitilmiş görüntüsü verilmesi için kumun kuru hava kompresörleriyle kotların yüzeyine tutularak aşındırılması işlemi olarak tanımlanmaktadır. Bu işlem sırasında solunan tozlar, akciğerde silikozis hastalığına yol açmaktadır. Silikozisin yeni bir hastalık olmadığı, esas olarak madenlerde, dökümhanelerde, tünel ve yol yapımı işlerinde, seramik vb. işkollarında çalışan işçilerin silika tozuna (granit taş-kum tozu) maruz kalmasıyla ortaya çıkan bu hastalık, kot kumlama işlemi yapan işçilerde, dünyada ilk kez 2005 yılında ülkemizde görüldüğü belirtilmektedir. Silikojenin solunması sonucu tozların akciğeri işlevselleştirmesi sonucu oluşan hastalığın tedavisi olmadığı için ölümle sonuçlanmaktadır. Hastalık genellikle madencilerde 20-30 yıllık çalışmadan sonra ortaya çıktığı, fakat kot taşlama işçilerinde olduğu gibi eğer çok yoğun toza maruz kalırsa birkaç yıl içinde ortaya çıkıp hızla gelişen bir hastalık halini alabildiği belirtilmektedir. Kot kumlama işçilerinde ise 6 aylık çalışma bile hastalığa yakalanmaya yetmektedir. Diğer faaliyet alanlarındaki hastaların şikâyetleri genelde 50-60'lı yaşlarda başlamasına rağmen, kot kumlama işçilerinde, 20'li, 30'lu yaşlarda bile çok ileri vakalara rastlanmakta, belli bir dönemden sonra işçi kumlama işini bıraksa bile hastalık ilerlemekte ve hastalık ölümle sonuçlanmaktadır. İlerlemiş olan silikozis hastalığının şu anda bilinen bir tedavisi bulunmamaktadır.

Kot atölyelerinde günde ortalama 12 saat çalıştırılan işçiler, gerekli iş güvenliğinin sağlanmaması, sigortasız olarak çalışmaları sonucunda silikozis hastalığına yakalanmış ve hayatını kaybetmiştir. Bu işte kullanılan özel kum değerli olduğu için, işverenler kum zayi olmasın diye işçiler havalandırmanın olmadığı, hatta pencerelerin sıkı sıkıya kapatıldığı ortamlarda çalıştırılmıştır.

Türkiye'de kot taşlama işinde çalışan yaklaşık 10 bin işçi bulunduğu, fakat bu işçilerden yalnızca 500 kişinin silikozis tanısı konmuş durumda olduğu belirtilmektedir. Yani 500 kişi silikozis nedeniyle ölüm riski altında yaşamaktadır. Bugüne kadar birçok işçi silikozis hastalığı nedeniyle hayatını kaybettiği gibi, sağlık durumu kötüleşen ve ölümü bekleyen çok sayıda da silikozis hastası bulunmaktadır. 2-3 ay gibi çok kısa sürelerde de olsa bu işi yapan binlerce işçi soludukları tozun yoğunluğu nedeniyle hastalık tehdidi altında kalmıştır. Genellikle Doğu ve Güneydoğu'dan gelen işçilerin kot kumlama işinde çalışmış oldukları ifade edilmektedir. Sadece Bingöl'ün Karlıova ilçesinin, Taşlıçay ve Toklular köylerinde, neredeyse her evde bir silikozis hastası bulunduğu belirtilmektedir. Ayrıca, Sinop, Tokat, Bingöl, Diyarbakır, Siirt, Erzurum, Zonguldak ve Çorum'da da kot kumlama işinde

alışıp kot taşlama sonucu akciğerleri iflas edip memleketlerine dönen çok sayıda işçinin bulunduğu ifade edilmektedir. Sadece Erzurum, Kars ve Bingöl'de binin üzerinde Silikozis hastası kot işçisinin bulunduğu ve Batman, Muş, Bitlis ve Diyarbakır'daki hasta sayısının da eklendiğinde sayının 2000'i bulacağı tahmin edilmektedir. Ayrıca, hastalığı henüz teşhis edilmemiş ya da yanlış teşhis edilmiş işçiler olduğu için silikozis hastalarının sayısı tam olarak bilinmemektedir. Yani şu anda, en az 5 bin kot kumlama işçisinin silikozis hastası olduğu tahmin edilmektedir. Türkiye'nin henüz 20'li yaşlardaki bu genç insanların bile ölüme gönderildiği bu vahim duruma dur demesi gerekmektedir.

Kanun Teklifinin Anayasal Dayanakları

1982 Anayasasının 2, 5, 10, 12, 13, 17, 49, 56, 60. maddeleri birlikte değerlendirildiğinde; Herkesin, kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez sosyal güvenlik hakkına sahip olduğu açık olarak görölmektedir.

Anayasanın 2. maddesine göre, Türkiye Cumhuriyeti, sosyal bir hukuk devletidir. Sosyal hukuk devletinin temelini, sosyal adaletin ve sosyal güvenliğin yurttaşlara eşitlikçi bir biçimde sağlanması oluşturmaktadır. Hukuk devletinin eşitlik anlayışı, yasa önünde eşitlik olmasına karşılık, sosyal devletin benimsediği eşitlik anlayışı sosyal adalete uygunluğun sağlanmasıdır. Bu çerçevede hukuk devleti ilkesi yatay adaleti, sosyal devlet ilkesi ise dikey adaleti amaçlamaktadır. Sosyal devlet, hukuk devletinin sağladığı hukuki güvenceleri deyim yerinde ise fiilen geçerli kılacak ekonomik ve sosyal güvenceleri sağlamaktadır. Dolayısıyla, hukuk devleti ilkesi ile sosyal devlet ilkesi birbirini tamamlayıcı bir bütönlüğe denk düşmektedir.

Bu çerçevede sosyal devlet, herkes için, insan haysiyetine yaraşır asgari bir hayat düzeyini geekleştirmekle yükömlü devlet olarak tanımlamak da olanaklıdır. Bireyin, devlete ve topluma karşı korunmasını sağlayan kişi haklarından farklı olarak, ekonomik ve sosyal haklar "isteme hakları" kategorisi içindedir. Zira bireyin toplum ve devletten, **sosyal güvenlik, sağlık**, eğitim ve öğrenim, evre, konut, ailenin korunması, kamu yararının korunması gibi birçok toplumsal ihtiyacın yerine getirilmesini istemesi hak düzeyinde tanınmıştır.

Bu prensipler ışığında, sosyal güvenlik, Türkiye Cumhuriyeti'nin sosyal bir hukuk devleti olma niteliğinin somutlaştığı temel alanların başında yer almaktadır. Anayasa Mahkemesi bir kararında 2. maddeyi 5. madde ile birlikte değerlendirmiş ve sosyal güvenliğe ilişkin ereyi şu şekilde tanımlamıştır:

“...devletin temel amaç ve görevleri arasında insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli koşulları hazırlamaya çalışmak, kişiyi mutlu kılmak, onların hayat mücadelesini kolaylaştırmak, insan haysiyetine uygun bir ortam içinde yaşamalarını sağlamak gibi hususlar da yer alırlar. Gerçekten yarattığı gelecek güvencesiyle bu mutluluğa hizmet eden araçlardan biri de **sosyal güvenliğin** temin edilmiş olmasıdır.”(E.1986/16, K. 1986/25, k.t. 21.10.1986, AMKD, Sayı 22, s.290-291)

Keza, Anayasa Mahkemesi’nin bir başka kararını hatırlayalım.

“... Anayasa’nın 17. maddesinde belirtilen yaşama, maddî ve manevî varlığının koruma hakkı **öze dokunacak biçimde** sınırlandırılmaktadır. Bu sınırlandırmanın ise Anayasa’nın 13. maddesindeki demokratik toplum düzeninin gerekleriyle bağdaşmadığı açıktır.

Anayasa’nın 60. maddesinde tanınan “sosyal güvenlik hakkı” yine Anayasa’nın 17. maddesinde düzenlenen “yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma hakkı” ile **bağlantılı olduğundan** devlet, ekonomik ve sosyal alandaki görevlerini yerine getirirken yapacağı düzenlemelerde “yaşama hakkı”nı ortadan kaldıran ya da kısıtlayan kurallar koyamayacaktır.” (Esas No. 199835, Karar No. 199870, Karar Tarihi: 17.11.1998)

Anayasanın Genel Esaslar bölümünde düzenlenen önemli maddelerden biri, yasalar önünde eşitlik ilkesidir. 10. maddenin birinci fıkrasında da herkesin, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin yasa önünde eşit olduğu, devletin bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlü olduğu belirtilmiştir. Madde gerekçesinde de “İnsanın insan olması dolayısıyla, doğuştan bir değeri ve haysiyeti vardır. Bu onun tabii bir hakkıdır. Bu hak dolayısıyla herhangi bir niteliğe veya ölçüye dayanılarak insanlar arasında ayırım yapılamaz” şeklinde açıklama ile sosyal adaletçi eşitlik anlayışının insana içkin özelliği ortaya konulmaktadır.

Anayasa Mahkemesi verdiği bir kararında eşitliğin mutlak bir nitelikte olmadığını ifade etmektedir:

“Farklı durumda olanlara, yani eşit olmayanlara, farklı kurallar uygulanması, yani eşit olmayanların eşitsizliği eşitlik ilkesine aykırılık oluşturmaz.”(E.1988/7, K.1988/27, K.T. 27.9.1988, AMKD, Sayı:24, s.421)

Bu çerçevede eşit olmayanların eşitliğini öngören bir yaklaşımın da Anayasanın eşitlik ilkesi ile uyumlu olmadığı görülmektedir.

Anayasada çalışma da yurttaşların temel hak ve özgürlükleri çerçevesinde düzenlenmektedir. 49. maddenin birinci fıkrasına göre çalışma, herkesin hakkı ve ödevidir. Devletin, çalışanların hayat seviyesini yükseltmek, çalışma hayatını geliştirmek için çalışanları ve işsizleri korumak, çalışmayı desteklemek, işsizliği önlemeye elverişli ekonomik bir ortam yaratmak ve çalışma barışını sağlamak için gerekli tedbirleri alması sorumluluk olarak belirtilmiştir.

Anayasanın 56. maddesinde herkesin sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahip olduğu vurgulanmaktadır.

Anayasanın 60. maddesinin birinci fıkrasında yer alan “Herkes sosyal güvenlik hakkına sahiptir.” hükmünü tamamlayıcı olarak ikinci fıkrasındaki “Devlet, bu güvenliğı sağlayacak gerekli tedbirleri alır ve teşkilatı kurar.” hükmü ile devlete önemli bir sorumluluk daha verilmektedir.

Devletin sorumluluklarının asgari sınırı 12. ve 13. maddelerde belirlenmektedir. Buna göre, Anayasanın 12. maddesinde yurttaşların kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, **vazgeçilmez** temel hak ve özgürlüklere sahip olduğu, 13. maddesinde de temel hak ve özgürlüklerin -dolayısıyla sosyal güvenlik hakkının- **özüne dokunulmaksızın** yasayla sınırlanabileceğı, ancak bu sınırlamanın Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve laik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamayacağı vurgulanmaktadır.

Anayasa Mahkemesinin bir kararında sınırlamanın çerçevesi açık bir biçimde ortaya konulmaktadır.

“... bir sınırlamanın demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun olduğundan söz edilebilmesi için hakkın özüne dokunmaması, makul ve kabul edilebilir ölçüyü aşmaması gerekir. Başka bir anlatımla, temel hak ve hürriyetler sınırlanırken sınırlama ile öngörülen amaç arasında makul ve adaletli bir denge kurulmalıdır.”(E.1999/1, K.1999/33, k.t.20.7.1999, AMKD Sayı:36, s.579)

Kanun Teklifinin Uluslararası Hukuk Dayanakları

Anayasanın 90. maddesine göre, yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası anlaşmalarla yasaların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası anlaşma hükümlerinin esas alınması kabul

edilmiştir. Gerçi, kural olarak hukuksal bağlayıcılığı olsun ya da olmasın uluslararası bir belgeye katılmak, devlet olarak altına imza koymak bir yükümlülüğü içerir. Bir devletin, geçerlilik kazanmasına ve uygulanmasına taraf olduğu, çaba göstermeyi üstlendiği, temel hak ve özgürlüklere ilişkin güvenceler içeren uluslararası belgelerin öngördüğü yükümlülüklerin yerine getirilmesini beklemek yurttaşların en doğal hakları arasında görülmelidir.

Sosyal güvenlik hakkını vurgulayan uluslararası sosyal politikanın en önemli belgelerinden biri 1948 tarihli Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesidir. Anayasa Mahkemesinin çeşitli kararlarında da Bildirgenin 22. maddesinde yer alan “Herkes, toplumun bir ferdi olarak sosyal güvenlik hakkına sahiptir; sosyal güvenlik, bireyin onuru, kişiliğinin geliştirilmesi için kaçınılmaz ekonomik, sosyal ve kültürel hakların tatmin edilmesine dayanır.” ilkesine atıfta bulunulmuştur.

Bildirgenin, tamamlayıcı olarak görülebilecek 25. maddesinde ise her insanın yiyecek, giyecek, konut, tıbbi bakım ve gerekli toplumsal hizmetler de dahil olmak üzere, kendisinin ve ailesinin sağlığını ve refahını sağlayacak uzun bir yaşam düzeyine hakkı olduğu; işsizlik, hastalık, sakatlık ya da geçim olanaklarından iradesi dışında yoksun kaldığı diğer hallerde, güvenlik hakkına sahip olduğu vurgusuyla sosyal güvenlik hakkı, temel insan hakları arasında sayılmaktadır.

Uluslararası sosyal politika kaynakları açısından Uluslararası Çalışma Örgütü (UÇÖ) çerçevesinde üretilen kurallar, temel uluslararası normları oluşturur. Uluslararası Çalışma Örgütü Anayasasında yer alan genel ilkeler başta olmak üzere sözleşmeler, tavsiyeler ve kararlar gibi birçok norm bulunmaktadır. Normlar hiyerarşisinin en üstünde bulunan UÇÖ Anayasasının genel ilkeleri, Başlangıç Bölümünde ve Filadelfiya Bildirgesi’nde yer alır. Üye devletleri bağlayan bu ilkeler anayasal yükümlülük doğurur ve bazı özel denetim ve izleme sistemlerinin de dayanağını oluşturur.

UÇÖ Anayasası’nın Başlangıç bölümünün ikinci paragrafı, düzeltilmesinin ivedi olduğu ve gerek UÇÖ’nün gerekse üye devletlerin ulaşma ve gerçekleştirme yükümlülüğü altına girdiği çerçeveyi belirler. Bu çerçevede, çalışanların genel ya da mesleki hastalıklara ve çalışmadan doğan iş kazalarına karşı korunması; çocukların, gençlerin ve kadınların korunması; yaşlılık ve sakatlık ödemelerinin sağlanması vurgulanmaktadır. UÇÖ’nün amaç ve hedeflerini ortaya koyan Filadelfiya Bildirgesi’nde ise yoksulluğun, nerede olursa olsun tüm insanların refahı için bir tehlike oluşturduğu vurgulanır. Bildirgeye göre, yoksulluğa karşı

savaşım, her ulus bünyesinde, yorulmak bilmez bir enerji, sürekli ve ortak bir uluslararası çaba ile yürütülmelidir.

Bu çerçevede sosyal güvenliğe yönelik kabul edilen Sosyal Güvenliğin Asgari Normları Hakkında 102 Sayılı Sözleşmeye ülkemiz de taraf olarak imza atmıştır. 102 Sayılı Sözleşme, sosyal güvenlikle karşılanması gereken asgari risk olarak dokuz risk saymıştır. Bu sözleşmede ilgili sosyal risklere karşı korunma sağlanması yükümlülüğü, devletin pasif bir konumlanmanın ötesinde, kendi hizmetlerine müracaat edilmesini uygun görülebilecek her türlü vasıtalarla teşvik edilmesini de öngörmektedir.

Türkiye'yi ilgilendiren diğer bir uluslararası sosyal politika belgesi, Avrupa Sosyal Şartı'dır. Avrupa Konseyine üye ülkeler tarafından 18 Kasım 1961 tarihinde imzalanan ve 26 Şubat 1965 tarihinde beş devletin onaylamasından sonra yürürlüğe giren Avrupa Sosyal Şartının "Sosyal Güvenlik Hakkı" başlığını taşıyan 12. maddesine göre, taraf devletler, sosyal güvenliğin tam anlamıyla sağlanması için bir sosyal güvenlik sistemi oluşturmak veya mevcut sistemi korumak; en azından Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 102 sayılı sözleşmesindeki normlara eşit bir sosyal güvenlik sistemini devam ettirmek ve aşamalı olarak sosyal güvenlik sistemlerini daha da üst düzeye çıkarmak yönünde çaba göstermek yükümlülüğü altındadır.

Şartın 13. maddesi ise "sosyal ve tıbbi yardım hakkı"na ilişkindir. Buna göre, taraf devletler yeterli kazanç ve kaynaktan yoksun herkesin, sosyal ve tıbbi yardım hakkından yararlanabilmesini sağlamakla yükümlü kılınmıştır. 14. madde ise sosyal refah hizmetlerinden yararlanmaya ilişkindir.

Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası metinler de sosyal güvenlik hakkını temel bir insan hakkı olarak tüm yurttaşlara tanımakta ve bu hakkın hayata geçirilmesini sosyal hukuk devletinin görevleri arasında saymaktadır.

SİLİKOZ HASTALIĞINA YAKALANAN VATANDAŞLARIN SOSYAL GÜVENLİKLERİ HAKKINDA KANUN TEKLİFİ

Amaç ve Kapsam

MADDE 1- (1) Bu Kanunun amacı, silikoz hastalığına yakalanmış vatandaşları sosyal güvence altına almak; yapılacak yardımlardan yararlanacak kişileri ve sağlanacak hakları, bu haklardan yararlanma şartlarını belirlemek, işleyişle ilgili usûl ve esasları düzenlemektir.

Yararlanma Koşulları

MADDE 2- (1) Kişinin çalıştığı işten dolayı silikoz hastalığına tutulduğu; Sosyal Güvenlik Kurumunca yetkilendirilen sağlık hizmet sunucuları tarafından usûlüne uygun olarak düzenlenen sağlık kurulu raporu ve dayanağı tıbbî belgelerin incelenmesi sonucu Kurum Sağlık Kurulu tarafından tespit edilir.

(2) Silikoz hastalığının işten ayrıldıktan sonra meydana çıktığı durumlarda da kişiler bu Kanunla sağlanan yardımlardan yararlanır. Bu durumdaki kişiler veya kişinin ölmesi durumunda 4 üncü maddede sayılan hak sahipleri, Sosyal Güvenlik Kurumuna müracaat edebilirler.

Sağlanan Yardımlar

MADDE 3- (1) Silikoz hastalığına yakalanan kişilere Sosyal Güvenlik Kurumunca sağlanan haklar şunlardır:

- a) Geçici iş göremezlik süresince günlük geçici iş göremezlik ödeneği verilmesi.
- b) Sürekli iş göremezlik geliri bağlanması.
- c) Ölen kişinin hak sahiplerine gelir bağlanması.
- d) Cenaze ödeneği verilmesi.

(2) Silikoz hastalığına bağlı olarak ortaya çıkan iş göremezlik süresince, günlük geçici iş göremezlik ödeneği verilir. Bu hallerde verilecek ödeneklerin hesabına esas tutulacak günlük kazanç brüt asgari ücretin gün sayısına bölünmesiyle hesaplanır.

(3) Sosyal güvenlik kuruluşlarının herhangi birisinden her ne nam altında olursa olsun bir gelir veya aylık hakkından yararlanmayan silikoz hastalığına yakalanan ve meslekte kazanma gücü en az % 10 oranında azalmış bulunduğu tespit edilen kişilere işgöremezlik derecesine göre her yıl Merkezi Yönetim Bütçe Kanununda net asgari ücret düzeyi ile bir katı tutarı arasında belirlenecek tutarda sürekli işgöremezlik geliri bağlanır.

(4) Bu hastalık sonucu ölen kişilerin hak sahiplerine en ağır işgöremezlik derecesine göre belirlenen sürekli işgöremezlik gelirinden 4 üncü maddede belirlenen oranlarda gelir bağlanır. Aynı zamanda bir aylık brüt asgari ücret düzeyinde ödenecek cenaze ödeneği, sırasıyla sigortalının eşine, yoksa çocuklarına, o da yoksa ana babasına verilir.

Hak sahiplerine gelir bağlanması

MADDE 4- (1) Belirlenecek gelirin;

- a) Dul eşine % 75'i; veya kendi sigortalılığı nedeniyle gelir veya aylık bağlanmış olması halinde % 50'si,
- b) Bu Kanun kapsamında veya yabancı bir ülke mevzuatı kapsamında çalışmayan veya kendi sigortalılığı nedeniyle gelir veya aylık bağlanmamış çocuklardan;

1) 18 yaşını, lise ve dengi öğrenim görmesi halinde 20 yaşını, yüksek öğrenim yapması halinde 25 yaşını doldurmayanların veya,

2) Sosyal Güvenlik Kurumu Sağlık Kurulu kararı ile çalışma gücünü en az % 60 oranında yitirip malûl olduğu anlaşılanların veya,

3) Yaşları ne olursa olsun evli olmayan, evli olmakla beraber sonradan boşanan veya dul kalan kızlarının,
her birine % 25'i, oranında gelir bağlanır.

MADDE 5- (1) 31/5/2006 tarihli ve 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanununun 60 ıncı maddesinin birinci fıkrasının (c) bendinin (1) numaralı alt bendinin sonuna "Silikoz hastalığı nedeniyle Silikoz Hastalığına Yakalanan Vatandaşların Sosyal Güvenlikleri Hakkında Kanun hükümleri uyarınca geçici veya sürekli işgöremezlik geliri alanlar ve bunların bakmakla yükümlü olduğu kişiler veya hak sahipleri" ibaresi eklenmiştir.

MADDE 6- (1) 31/5/2006 tarihli ve 5510 sayılı Kanunun 69 uncu maddesinin birinci fıkrasının (a) bendinde "meslek hastalığı" ibaresinden sonra gelmek üzere "(silikoz hastalığı dahil)" ibaresi eklenmiştir.

GEÇİCİ MADDE 1- (1) Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihe kadar silikoz hastalığı nedeniyle hayatını kaybetmiş olanların hak sahiplerine bu Kanun hükümleri doğrultusunda sağlanan haklar verilir.

GEÇİCİ MADDE 2- (1) Halen sigortalı olup, silikoz hastalığına yakalanan ve sosyal güvenlik haklarına kavuşamayan vatandaşlar ile Sosyal Güvenlik Kurumu veya işveren arasında devam etmekte olan davaların sonuçlarını beklemeksizin sigortalıya bu Kanunda belirlenen güvenceler sağlanır. Eğer sigortalı ile işveren arasındaki davanın sigortalı lehine sonuçlanması halinde devlet bu kanundan kaynaklanan harcamalarını işverene rücu eder.

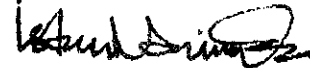
Yürürlük

MADDE 7 – (1) Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Yürütme

MADDE 8 – (1) Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

ASLI GİBİDİR

Dr. İrfan NEZİROĞLU
Kanunlar ve Kararlar Müdürü

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1- Bu maddede kanunun amacı düzenlemektir.. Bu çerçevede amaç; silikoz hastalığına yakalanmış vatandaşları sosyal güvence altına almak; yapılacak yardımlardan yararlanacak kişileri ve sağlanacak hakları, bu haklardan yararlanma şartlarını belirlemek, işleyişle ilgili usûl ve esasları düzenlemek olarak belirlenmiştir.

MADDE 2- Madde ile silikoz hastalığına yakalanmış vatandaşların sağlanacak yardımlardan yararlanma koşulları düzenlenmektedir.

MADDE 3- Madede silikoz hastalığına yakalanan kişilere Sosyal Güvenlik Kurumunca sağlanan haklar belirtilmektedir. Bunlar; geçici iş göremezlik süresince günlük geçici iş göremezlik ödeneği verilmesi, sürekli iş göremezlik geliri bağlanması, ölen kişinin hak sahiplerine gelir bağlanması, cenaze ödeneği verilmesi olarak sayılmaktadır. Ayrıca yardımların tutarlarının hesaplanma yöntemleri belirlenmiştir.

MADDE 4- Madde ile hak sahiplerine bağlanacak gelirin paylaştırılma esasları düzenlenmektedir.

MADDE 5- Madde ile silikoz hastalığına yakalanan kişiler ve aileleri genel sağlık sigortası kapsamına alınmaktadır.

MADDE 6- Silikoz hastalığına yakalanan kişiler ve ailelerinden katılma payı alınmaması öngörülmektedir.

GEÇİCİ MADDE 1- Madde ile bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihe kadar silikoz hastalığı nedeniyle hayatını kaybetmiş olanların hak sahiplerine belirlenen hakların verilmesi öngörülmektedir.

GEÇİCİ MADDE 2- (1) Giderilmesi güç tahribatları yol açacak etkilerin önlenmesi amacıyla halen sigortalı olup, silikoz hastalığına yakalanan ve sosyal güvenlik haklarına kavuşamayan vatandaşlar ile Sosyal Güvenlik Kurumu veya işveren arasında devam etmekte olan davaların sonuçlarını beklemeksizin sigortalıya bu Kanunda belirlenen güvencelerin sağlanması öngörülmektedir.

MADDE 7 – Yürürlük maddesidir.

MADDE 8 – Yürütme maddesidir.